

İNSANLIĞA OLAN İNANCIM...

Erden ERUÇ

((Acaba 3. Dünya savaşına mı gidiyoruz günlerini yaşıyoruz... Bütün bunlar yaşanırken sevgili Erden hergün rekorlarını yenilemeye devam ediyor... Önceki yolculuklarında da hep bir Barış Elçisi olarak karşılandı... Guam'da yaşadıklarını yazarken bugünlerde en çok ihtiyacımız olan "insanlık"la başlamış... Umarız insanlığı, kardeşliği anlamak için bir 3. Dünya Savaşı veya Nükleer Savaşın sonucunda yaşanacak felaketlere gerek kalmaz...))

23 Şubat, 2022

Pazartesi sabahı insanlığa olan inancım bir kez daha tazelenmiş ve kalbim şükran hisleriyle dolu olarak tekrar yola çıktım. Guam'daki tüm konuştuğum ve rastladığım Guam'lı, yolculuğumu yüceltmek için herşeyi yaptı. Bu yolculuğun hem görünen yüzü, hem motoru, hem sözcüsü olduğumun farkındayım. 2007-2012 yılları arasında dünyanın çevresinde gerçekleştirdiğim yolculuk bana en büyük öğreti oldu: yolculuğun bizzat kendisi bana tüm kolaylıkları da sağladı. İhtiyacım olan herkesi bir anda yanımda buldum. Onlar devam edebilmem için yeni kapılar açtı bana, hem de hiç yüksünmeden ve büyük bir keyifle...

Guam'da karşılanmam benim oradaki ekibimle başladı, Önce atış manevraları büyük bir jest yapılarak yeri değiştirildi ve ertelendi. Lise yıllarımdan arkadaşım ve eşi iletişimimi sağladı ve daha ben adaya varmamış ve deniz üstündeyken bana gerekli olan ekipmanı sağladı.

Eşim Nancy Guam'a gelmeye karar verince, ben de her halikarda, beni çekseler de çekmeseler de, orada durmaya karar verdim. Birbirimizi Eylül'den beri görmemiştik. Bu arada tüm yerel basında benim gelişim çoktan yer almıştı bile. Guam beni karşılamaya ve kucaklamaya hazırdı.

Ada yöneticisi, Mariana Yat Kulübü'nün başı, liman yetkilileri, vali, senatörler, Guam Turist Bürosu yerel basını toplayarak bir açıklama toplantısı düzenlemişti. Dolu dolu bir hafta olacaktı anlaşılın. Ayın 12'sinde karayı sağıma alarak yaklaştığımda, Apra limanınının 11 mil dışından Mike beni limana kadar getirdi. Bana yolda ne yemek

istediğimi sordu. Thai yemeği istedim. Aylardır denizde kurutulmuş ve donmuş gıda almaktan bıkmıştım.

Hoş geldin karşılamasından sonra, Nancy ve ben, açıldıktan sonra beklerse bozulacağı için hemen aşımızı olduk. Sonra da doktor bana Borneo'da gerek olabilir kuşkusıyla sıtma ilacı ve kayığımın onarımı için bazı alet edevat verdi.

Böyle dostlar nerde bulunur? Nancy ve beni bir hafta konuk ettiler. Koca bir yığın olan kirli çamaşırlarımı döktüm ortalığa yıkansın diye. Bir sürü kızarmış ekmek üzerine tereyağ sürüp yuttum! Bir okulda büyük bir öğrenci grubu için konuşma ayarlamışlar. Bu kadar zaman sonra, bu bana yeniden lise yıllarımı anımsattı. Böylesine bir dostluk tek kelimeyle harikaydı!

Maalesef Nancy ben adadan ayrılmadan önce gitmek zorundaydı. Eğer kalabilseydi, benim için yapılan uğurlamaya tanık olacaktı. Onlar, adalarda yaşayanlar olarak böylesine küçük bir kayıkla okyanus aşmanın ne anlama geldiğini çok iyi biliyorlardı. Bu tarihi okyanus geçişinde yakınlıkları ve misafirperverlikleri ile hikayemin önemli bir parçası oldular.

Adanın kadın valisi ve eşinin benim için yaptıkları ise tamamen bambaşkaydı. Bir sürü telaşla planlanmış etkinliklerin her anı kamerayla tespit edildi. Birkaç kelime etmem için spotlar bana çevrildi. Bu arada kayığımı yeni bir etaba hazırlamak için ben artık dikkatimi yavaş yavaş oraya çevirdiğimden,

onlara sarılıp ayrılmayı ihmal ettim. *Guam valisi Lou Leon Guerrero ve eşi Jeff Cook.*

Nancy ile bu macera sonrası tekrar

Guam'a gelipde bunu telafi edene kadar pişmanlığım devam edecek.

Jim beni mercan adaları arasından küçük botuyla çekti. Ben de dümende, o botunu rüzgara doğru döndüremeyince yardımcı oldum ve sancak tarafındaki küreği kullanarak kayalıktan kurtulmayı başardım. Biraz daha derin sulara gelince, daha büyük bir tekne beni çekme işini üstlendi. Yerel saatle 10:16'da onlardan ayrılıp, 10:22'de kendi rotamda Borneo'ya doğru, yolculuğumun kalan kısmına başladım.

Erden